

S A M U E L
B J Ø R K

SOVA

*Druhý případ Holgera Muncha a Mii Krügerové
Stejně napínavý jako V lese visí anděl*

PLUS

Sova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Samuel Bjørk
Sova – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SOVA

**S A M U E L
B J Ø R K**

SOVA

Přeložila Eva Dohnáková

P L U S

Jednou v pátek, na jaře roku 1972, právě když se kněz v kostele sandefjordského kostela chystal zamknout, se objevila zvláštní návštěva, která ho přiměla, aby se ve svém úřadu zdržel o chvíli déle.

Tu mladou ženu nikdy předtím neviděl, ale mladíka znal velmi dobře. Byl to nejstarší syn nejoblíbenějšího občana ve městě, rejdaře, který patřil nejenom k nejbohatším mužům v zemi, ale také k nejštědřejším donátorům církve. Díky jeho daru mohl před deseti lety v kostele vzniknout mimo jiné velký hrubě tesaný mahagonový oltářní obraz, na kterém sochař Dagfin Wereniskiold ztvárnil sedmnáct scén z Ježíšova života. Kněz byl na obraz nesmírně hrdý.

Mladý pár měl velmi zvláštní přání. Chtěli se vzít a chtěli, aby je kněz oddal ve vší tichosti. Na tom by vlastně nebylo nic divného, ale veškeré ostatní detaily mu připadaly tak zvláštní, že si na chvíli myslel, jestli nejde o nějaký žert. Ale dobře starého rejdaře znal, věděl, že je silně věřící a velmi konzervativní, a nakonec pochopil, že to mladí myslí vážně. Rejdař v poslední době hodně stonal a povídalo se, že má smrt na jazyku. Mladík, který tu teď před ním sedí, brzy zdědí obrovské bohatství, ale otec si stanovil jednu podmínku – do rodiny se nesmí dostat žádná cizí krev a žena, kterou si jeho dědic zvolí za manželku, nesmí v žádném případě mít děti z předchozích manželství. A v tom vězel ten problém. Žena, do které se rejdařův syn zamiloval, měla bohužel už děti z dřívějšíka. Dvouletou dcerku a čtyřletého syna. Děti musí zmizet a kněz má zařídit, aby žena měla před starým pánem požadovanou pověst. Šlo by to nějak zařídit?

Naplánovali to takhle: mladý muž má vzdálenou příbuznou v Austrálii a ta souhlasila, že se o děti postará, dokud se to všechno formálně nevyřeší. Tak na rok, na dva a pak si je zase vezmou zpátky. Možná starý rejdař dokonce opustí tenhle svět i dřív... Co

si o tom kněz myslí? Dokázal by se s takovou věcí srovnat? Mohl by jim pomoci tuhle situaci vyřešit?

Kněz předstíral, že se nad tím zamýšlí, ale ve skutečnosti se už rozhodl. Obálka, kterou před něj mladý muž diskrétně položil na stůl, byla dostatečně tlustá. A proč vlastně odpírat pomoc mladému páru v nouzi? Požadavek starého rejdaře je stejně dost nerozumný, ne? Kněz pár zasnoubil a za necelý týden je při soukromém obřadu v rodinném kruhu před pestrobarevným oltářním obrazem oddal.

Necelý rok poté, v lednu 1973, navštívila kněze v jeho kanceláři mladá žena samotná. Byla evidentně rozrušená a řekla mu, že netuší, na koho jiného by se měla obrátit. Něco tu totiž nehraje. Děti se jí vůbec neozývají. Měla dostávat fotografie, dopisy, ale nic nepřicházelo, nevěděla o nich vůbec nic, dokonce, ano, dokonce začínala pochybovat, zda ta příbuzná v Austrálii vůbec existuje. Vyprávěla také, že muž, za kterého se provdala, vůbec není takový, za jakého ho měla. Už si spolu nepovídají, ani nespí v jedné ložnici a on má různá tajemství, hrůzná tajemství, věci, které nedokáže ani vyslovit a ani si na ně netroufá pomyslet. Nemohl by s tím kněz něco udělat? Kněz ji uklidnil a řekl, že to by samozřejmě mohl, bude o tom trochu přemýšlet. A požádal ji, aby se za ním zastavila za pár dní.

Druhý den našli mladou ženu mrtvou. Skončila zaklíněná za volantem svého vozu v propasti hned vedle luxusní rezidence rejdařské rodiny na ostrově Vesterøya nedaleko centra Sandefjordu. V novinách naznačovali, že řídila pod vlivem alkoholu, a policie případ uzavřela jako tragickou nehodu.

Kněz zajistil pohřeb a hned poté se rozhodl, že mladého rejdaře navštíví. Popravdě mu vypověděl, že den před tou nešťastnou událostí ho mladá žena navštívila a strachovala se o své děti. Že měla dojem, že něco není tak úplně v pořádku. Mladý rejdař poslouchal a přikyvoval a pak knězi objasnil, že jeho žena byla bohužel v poslední době vážně nemocná. Brala léky a hodně pila. Sám kněz přece viděl, jak tahle tragédie dopadla. Potom napsal na papírek cifru a lístek posunul po stole. Není tohle město knězi vlastně trochu malé? Nebylo by lepší sloužit Bohu někde jinde?

Možná třeba někde blíže hlavního města? Za pár minut se shodli na podrobnostech. Kněz vstal a bylo to naposledy, co vlivného mladého rejdaře spatřil.

    Za několik týdnů už měl sbaleno.

    A v Sandefjordu se už v životě neukázal.

Holčička ležela pod dekou na pohovce a ani nedutala. Čekala, až ostatní děti usnou. Rozhodla se. Stane se to dnes v noci. Už se nebude bát. Nebude čekat. Bylo jí sedm a brzy bude velká. Uskuteční to, jakmile se trochu setmí. Nevzala si prášek na spaní, jenom ho schovala pod jazyk a tam ho nechala. Dokonce i v tu chvíli, když tetě Julianě ukazovala, jak ho pěkně spolkla.

„Ukaž.“

Vypláznout jazyk.

„Šikovní holka. Další.“

Její bratr to tak dělal dlouho. Od chvíle, co ho zavřeli do toho sklepa. Dělal to tak každý večer. Jen schoval prášek pod jazyk a nepolkl ho.

„Ukaž.“

Vypláznout jazyk.

„Šikovný kluk. Další.“

Tři týdny dole v temnotě za to, že se nechtěl omluvit. Všechny děti věděly, že neudělal nic špatného, ale dospělí ho tam stejně zavřeli. A od té doby byl jiný. Jenom schovával prášek pod jazykem a nepolykal ho a ona jej v malátné ospalosti z léku, který sama spolkla, vídala, jak se jako stín krade z místnosti a mizí venku. Někdy se jí zdávalo o tom, kam asi tak odchází. Jednou z něj byl princ putující do ciziny políbit spící princeznu. Jindy rytíř se zvláštními schopnostmi, který jediný mohl z kamene vytáhnout zaklíněný kouzelný meč a tím pak zabil draka. To všechno se jí zdálo. Nebyla to skutečnost. Ve skutečnosti netušila nic.

Jakmile uslyšela, že ostatní děti už spí, opatrně se vykradla z domu. Stalo se to v zimě, a přestože se mezi stromy již snesl soumrak, ještě pořád bylo teplo. Bosá přešla přes dvůr, držela se ve stínech, dokud se nedostala do skrytu lesíka. Když se ujistila, že ji nikdo neviděl, spěšně se vydala cestičkou mezi vzrostlými stromy k brance s nápisem Nepovolaným vstup zakázán. Rozhodla se, že začne hledat právě tady.

Slyšela, jak si bratr s jedním ze starších chlapců šeptají o místě, kde člověk může být sám sebou. O starém polorozpadlém domku, o chatce, skryté někde mimo jejich pozemek. Ale sama to místo nikdy neviděla. Každý den vstávali v šest hodin a v devět chodili spát. Vždycky načas, stejný program, nikdy jinak, jen dvakrát patnáct minut volna mezi vyučováním, domácími úkoly, jógou, praním a vším ostatním, co bylo třeba udělat. Dívka se usmála cvrkání cvrčků, a když odbočila ze stezky, ucítila na chodidlech měkkou trávu. Opatrně se pohybovala podél plotu směrem k místu, kde se domnívala, že by se chatka mohla zhruba nacházet. Z nějakého důvodu se nebála. Vlastně cítila jakousi lehkost. Příšerný strach se dostavil až později, ale v tu chvíli byla šťastná. Jako volný motýl, sama jen se svými myšlenkami v překrásném lese, který nádherně voněl. Tvář se jí ještě více rozzářila a prsty přejela po rostlině, jež připomínala hvězdu. Bylo to skoro, jako by se propadla do jednoho z těch snů, které se jí zdávaly, když neúčinkovaly tablety na spaní, co jim dávali. Sklonila se pod větví a ani sebou netrhla, když v kroví před ní cosi zašustilo. Možná že se ze stromu odvážila slézt koala nebo se klokanovi podařilo přeskočit plot. Potichu se zasmála a přemýšlela, jaké by to bylo pohladit si koalu. Věděla, že koaly mají ostré drápy a ve skutečnosti se s nimi člověk vůbec mazlit nemůže, ale stejně se jí libila představa, jaké by to bylo dotknout se té měkké teplé srsti, cítit na krku vlhký čumáček... skoro zapoměla, kde je, až se najednou probrala a zarazila se. Stěna chatky se rýsovala jenom několik metrů od ní. Děvčátko sklonilo hlavu ke straně a zvědavě pozorovalo zašedlá prkna, která se před ním tak zničehonic vynořila. Tak to přece jen byla pravda. To, o čem si šeptali. V lese skutečně existuje místo, kde se lze skrýt. A být sám sebou. Opatrně se kradla k šedivé zdi, a jak se blížila ke dveřím, cítila pod kůží příjemné mravenčení.

Ještě netušila, že pohled, který tam na ni čeká, ji navždycky změní. Bude ji po všechny další roky pronásledovat každou noc, na tvrdé pohovce pod dekou, v letadle na druhý konec světa, poté co je policie plačící odveze, pod peřinou na měkké posteli v nové zemi plné zcela odlišných zvuků. Ve chvíli, kdy zvedala ruku, aby stiskla kliku a pomalu otevřela vrzající dveře, o tom nevěděla vůbec nic.

Uvnitř byla tma. Několik vteřin jí trvalo, než se pořádně rozkoukala, ale neměla pochyb. Nejdříve obrysy, potom viděla zřetelněji – seděl uvnitř.

Její bratr.

Neměl na sobě nic. Žádné oblečení. Ale celé jeho tělo pokrývalo... peří? Seděl schoulený v rohu, pokroucené, jakoby ptačí stvoření z úplně jiného světa, cosi svíral v ústech. Nějaké drobné zvíře. Myš? Její bratr oděný v peří držel mezi zuby mrtvou myš.

A tenhle obraz jí změnil život. Pohled na bratra, jak se na ni zvolna obrací a pozoruje ji s mírně překvapeným výrazem, jako by ji nemohl poznat. Světlo dopadající špinavým oknem na opeřené ruce, které se zvolna pohybují vzduchem. Ústa roztahující se do zářivého úsměvu, když myš odložil a spočinul na ní vyhaslým pohledem, zašustil peřím a řekl:

„Jsem sova.“

Část první

1

Botanik Tom Petterson vyndal z auta fotobrašnu, a než se vydal k lesu, na chvílku si jenom užíval výhledu na fjord, který se leskl jako zrcadlo. Byl začátek října a chladné sobotní slunce koupalo okolní krajinu v lázni překrásného světla. Měkké paprsky dopadaly na žluté a červené listy, které již brzy opadají a uvolní místo zimě.

Tom Petterson miloval svou práci. Zvláště když se dostal do přírody. Na dohodu pracoval na krajském úřadě kraje Oslo a Akershus na projektu, který mapoval výskyt včelníku skalního, ohroženého druhu rostliny vyskytující se v oblastech kolem osloského fjordu. Prostřednictvím svého blogu dostal tip na novou lokalitu výskytu a právě tam se dnes vydal. Chtěl zjistit počet a přesné stanoviště nově objevených exemplářů této velmi vzácné rostliny.

Včelník skalní je rostlina vysoká asi deset nebo patnáct centimetrů, má modré, tmavě modré nebo modrofialové květy, které na podzim usychají do hnědých klasů připomínajících klasy obilí. Nejenže je skalník ohrožený druh, navíc na něm žije extrémně vzácný blýskáček norský, drobný modrolesklý brouk, který se vyskytuje pouze na této rostlině. Zázraky přírody, pomyslel si Tom Petterson, odbočil ze stezky podle instrukcí, které mu zaslal jeden amatérský botanik, a na tváři se mu rozlil úsměv. Nikdy to nevyslovil nahlas, protože ho vychovali ve víře, že absolutně žádný bůh neexistuje, ale někdy, někdy ho to přece jenom napadlo. Stvoření. Všechny ty maličké a velké věci, které do sebe tak dokonale zapadaly. Ptáci táhnoucí hnízdit na jih překonávají obrovské vzdálenosti a pokaždé se vracejí na stejné místo. Listy,

které vždy ve stejný čas v roce mění barvy, a stromy se tak díky tomu mění v živoucí umělecká díla. Ne, nikdy to nevyslovil, ale často ho to napadalo.

Tom Petterson pracoval v Ústavu biologických věd v Oslu. Tam studoval a po studiích mu tam nabídli místo. Minulý podzim se dokonce šuškal, že by se mohl stát vedoucím ústavu, ale on pro to vůbec nic neudělal. Vedoucí ústavu? Ne, to by na něj bylo moc administrativní. Měl rád, co dělal teď. Práci venku. Proto se stal botanikem, ne proto, aby vysedával na schůzích.

Když mu tenkrát volali z krajského úřadu, přijal jejich nabídku s jistou hrdostí. Ochránce včelníku skalního, ano, takového úkolu se zhostí velmi rád. Sám pro sebe se usmál, když si vzpomněl na nález na ostrově Snarøya před několika lety. Velká kolonie rostlin za branou milionářské parcely. Ne všichni měli samozřejmě z toho nálezu stejnou radost jako on. Ti, na jejichž nově zakoupených pozemcích se rostliny nacházely, si tam už chtěli začít stavět svoje vily a bazény, ale včelník chrání Bernská úmluva, takže ho v žádném případě nesmí nikdo ničit. Odbočil vpravo mezi dva velké smrky a vydal se podél potoka k místu, kde se rostliny měly nacházet. Znovu se pousmál. Tom Petterson patřil k zapřísáhlým ekologům a potěšilo ho, že malá rostlina projednou vyhrála boj proti rypadlům.

Přeskočil potok a zaslechl, jak před ním v křoví cosi zašustilo. Zarazil se. Zvedl fotoaparát a připravil se. Že by jezevec? Že by skutečně spatřil jezevce? To světloplaché zvíře, které vůbec není tak rozšířené, jak se mnozí domnívají? Vydal se směrem, odkud zvuky přicházely, a za okamžik stanul na malé mýtině, ale ke svému zklamání už nezahlédl nic. Dobrá fotografie jezevce mu na blogu ještě chyběla a byla by z toho i pěkná historka, tři včelníky a jezevec, prostě dokonalý sobotní výlet.

Uprostřed mýtiny cosi leželo.

Promodralé nahé tělo.

Dívka.

Náctiletá?

Tom Petterson sebou trhl, až mu fotoaparát vyklouzl z ruky. Ani si nevšiml, že ho upustil před sebe do vřesu.

Na mýtině leží mrtvá dívka.

Peří?

Panebože.

V lese leží mrtvá mladá dívka.

Kolem ní peří.

S bílou lilí v ústech.

Tom Petterson se otočil a bez dechu se prodral hustou vegetací na cestičku, seběhl k autu a vytočil tísňovou linku 112.

2

Detektiv Holger Munch seděl v autě před svým starým domem ve čtvrti Røa a litoval, že s návštěvou vůbec souhlasil. Ještě před deseti lety v tomhle bílém domku žil se svojí tehdejší manželkou Marianne, ale od té doby dovnitř nevkročil. Tělnatý detektiv si zapálil a stáhl okénko u auta. Před několika dny absolvoval pravidelnou preventivní prohlídku a lékař mu opětovně doporučil, aby omezil tučná jídla a přestal kouřit. To však čtyřiapadesátiletý policista neměl v plánu. Alespoň ne to druhé. Holger Munch potřeboval cigarety k přemýšlení, a pokud existovalo něco, co měl obzvláště rád, tak právě chvíle, kdy mohl zapojit mozek.

Holger Munch miloval šachy, křížovky, matematiku, všechno, co dokázalo rozhýbat jeho mozkové buňky. Často vysedával u počítače a chatoval se svými přáteli o šachových partiích Mag-nuse Carlsena nebo o řešení větších či menších matematických hádanek, jako byla třeba ta, kterou právě e-mailem obdržel od svého přítele Juriho, profesora z Minsku, se kterým se před několika lety seznámil přes internet.

Na dně jezera je zaražená kovová tyč. Polovina tyče je pod zemí. Jedna třetina je pod vodou. Osm metrů tyče vyčnívá nad vodu. Jak dlouhá je celá tyč? Zdraví J.

Munch chvíli dumal nad odpovědí a právě se chystal na e-mail odpovědět, když mu zazvonil telefon. Podíval se na displej. Mikkelson. Jeho šéf z centrály v Grønlandu. Munch nechal telefon několik sekund zvonit a zvažoval, jestli má hovor přijmout, ale nakonec se jej rozhodl odmítnout. Stiskl červené tlačítko a strčil

telefon zpátky do kapsy. Teď je čas vyhrazený na rodinu. Právě v tomhle před těmi zhruba deseti lety chyboval – nevyhradil si dostatek času na rodinu, pracoval dnem i nocí, a když už konečně přišel domů, stejně přemýšlel o práci. A teď stál znovu před domem, kde už jeho žena žije s někým jiným.

Holger se podrbal ve vousech a ve zpětném zrcátku zkontroloval na zadním sedadle velký růžový dárek se zlatou stuhou. Jeho vnučka Marion, jeho zlatíčko, slavila šesté narozeniny. Kvůli tomu sem přijel, i když se kdysi zapřísáhl, že mezi tyhle čtyři zdi už nikdy nevkročí. Dlouze potáhl z cigarety a dotkl se prohlubně na prsteníčku, kde ještě nedávno míval snubní prsten. Nosil ho ještě deset let po rozvodu, nedokázal se přimět, aby ho sundal. Marianne. Jeho velká láska. Myslel si, že budou navždy spolu a od rozvodu ještě ani jednou nevyrazil na rande. Ne že by se nenaskytla příležitost, pokukovalo po něm několik žen, ale prostě neměl chuť. Měl pocit, že by to nebylo správné. Ale teď se odhodlal. Sundal snubní prsten a odložil jej do lékárníčky doma v koupelně. Vyhodit ho nedokázal. I když už uplynulo deset let, pořád měl ještě právo doufat, ne? Nebo to bylo špatně? Měl udělat to, co mu radila většina kamarádů? Jít dál. Porozhlédnout se po nějaké jiné?

Holger si zhluboka povzdechl, znovu si potáhl a ještě jednou se podíval na rozměrný růžový dárek. Možná to zase trochu přehnal. Dcera Miriam mu to vyčítala celá léta – měla dojem, že Holger malou Marion rozmazluje. Pořídil jí, na co si ukázala. Koupil jí věc, která spadala do kategorie „nevhodný dárek“, věděl ale, že si to vnučka přeje víc než cokoliv jiného – panenku Barbie s velikým domem a Barbie autem. Už úplně slyšel, jak se do něj dcera pustí. Přednáška o zpovynaném dítěti, o ženském těle, ženských vzorech a ideálech, ale pane na nebi, vždyť je to jen panenka, ne? Když si malá přeje právě tohle, tak proč z toho dělat takovou vědu, co?

Telefon začal zvonit znovu, opět volal Mikkelson a Munch znovu stiskl červené tlačítko. Když telefon začal vyzvánět potřetí, skoro by už hovor přijal. Volala Mia Krügerová. Vzpomněl si na mladou kolegyni a zahřálo ho u srdce, ale stejně to nezvedl. Čas

vyhrazený rodině. Zavolá jí později. Že by večer zašli na čaj ke Spravedlnosti? To možná bude po téhle rodinné sešlosti potřebovat. Popovídat si s Miou. Už s ní dlouho nemluvil a cítil, jak mu chybí.

Bylo to jenom pár měsíců, co tuhle mladou kolegyni odvezl z ostrova v kraji Trøndelag, kde se bez telefonu snažila izolovat od okolního světa. Aby ji našel, musel doletět do Værnes, půjčit si auto a nechat se na ostrov odvézt na člunu, požádal dokonce o pomoc i místní policii. S sebou přivezl složku s informacemi o jednom případě. Kvůli tomu se pak vrátila do hlavního města.

Holger Munch si velmi vážil všech lidí z jednotky, ale Mia Krügerová byla kapitola sama pro sebe. Vybral si ji na policejní akademii na základě doporučení ředitele – svého bývalého kolegy – a zaměstnal ji ještě dřív, než školu vůbec dokončila. Bylo jí jenom něco přes dvacet. Sešel se s ní v kavárně, zcela neformální mimopracovní schůzka. Mia Krügerová. Mladičká dívka v bílém svetru a obtažených černých kalhotách s dlouhými tmavými vlasy, skoro jako nějaká indiánka, ale s těma nejjasnějšíma modrýma očima, jaké kdy viděl. Okamžitě si ji oblíbil. Inteligentní, sebejistá a klidná. Skoro jako by věděla, že si ji přišel oťuknout, ale i tak byla velmi zdvořilá. Jen v očích jako by jí zářil plamínek, který mu naznačoval: *Myslíš si, že jsem úplně hloupá, nebo co?*

Před lety přišla Mia o sestru, svoje dvojče Sigrid. Našli ji v jednom sklepě ve čtvrti Tøyen, zemřela na předávkování heroinem. Mia to dávala za vinu Sigridinu příteli, na kterého o pár let později narazili při namátkové kontrole jednoho karavanu u jezera Tryvann. Mia ho v afektu zabila, dvakrát ho střelila do hrudi. Holger u toho byl, věděl, že by to klidně mohli klasifikovat jako sebeobranu, tak se za ni postavil, jenže ho převedeli a Miu poslali na léčení. Téměř po dvou letech na stanici v Hønefossu povolali Muncha konečně zpátky na pozici vedoucího vyšetřovací jednotky, která působila v Mariboeho ulici. Holger povolal zpátky i Miu, ale poté co ten případ vyřešili, se šéf z centrály v Grønlandu domníval, že je Mia ještě pořád labilní, a znovu ji suspendoval. Vzkázal jí, že se nemá vracet do práce, dokud nezačne chodit k psychologovi, který ji uschopní.

Munch odmítl ještě jeden hovor od nadřízeného, zůstal sedět a pozoroval se ve zpětném zrcátku. Co to dělá? Uplynulo deset let a on tu čeká před jejich dávným domovem a doufá, že by se to dalo napravit?

Jsi blázen, Holgere. K psychologovi by tu evidentně mělo zajít víc lidí.

Povzdechl si a vystoupil. Ochladilo se. Léto definitivně skončilo, zdálo se, že už končí podzim, i když byl teprve začátek října. Munch si přitáhl vlněný kabát víc k tělu, vzal do ruky telefon a poslal Jurimu odpověď:

48 metrů ;) HM

Naposledy potáhl z cigarety, ze zadního sedadla vzal dárek, dvakrát se nadechl a pomalu se vydal štěrkovou cestičkou k domu.

3

Mia Krügerová za velkým stolem viděla, jak se ústa muže s tenkým knírkem pohybují, ale neposlouchala ho. Slova nedolehla až k jejím uším. Chyběli jí rackové, vůně vln narážejících na skály. Ticho. A znovu ji napadlo, proč to vůbec podstupuje. Chodit k psychologovi. Mluvit o sobě. Jako by to mohlo pomoci. Z kapsy vytáhla pastilky a zalitovala, že s návštěvou psychologa souhlasila. Měla jim dát na hodinu výpověď.

Labilní a nezpůsobilá k výkonu služby.

Zatracený Mikkelson, vůbec ničemu nerozuměl, sám nikdy žádný případ nevyřešil a v úřadu se udržel jenom proto, že věděl, kterému politikovi kdy podržet tašku.

Mia si povzdechla a ještě jednou zkusila pochopit, co jí muž za stolem říká, teď měla něco odpovědět, ale ani neslyšela otázku.

„Jak to myslíte?“ řekla a vzpomněla si na hubenou dívku s vyholeným zátylkem a světlou ofinou, kterou předtím viděla vcházet do čekárny, kde se povalovaly časopisy s titulky, jež jí nic neříkaly. *Uzdravte se mentálním tréninkem. Ve formě raz dva.*

„Léky?“ řekl psycholog, určitě už potřetí. Opřel se na židli a sundal si brýle.

Naznačoval tím blízkost. Že se tady může cítit v bezpečí. Mia vzdychla a položila pastilku na jazyk. Psycholog asi neví, s kým má tu čest, že? Už od dětství viděla do lidí. Proto jí tak chyběli racci. Na ostrově nebylo žádné zlo. Jenom příroda. Vlna bijící za vlnou. Zvuk ticha a kolem vůbec nic.

„Dobré,“ řekla Mia a doufala, že odpověděla správně.

„Takže jste je přestala brát?“ nasadil si psycholog znovu brýle.

„Už je to několik týdnů.“

„A alkohol?“

„Už jsem si dlouho nedala ani sklenku,“ řekla Mia a opět to nebyla pravda.

Podívala se na hodiny nad jeho hlavou, na ručičky, které ubíhaly až příliš pomalu a naznačovaly jí, že tady bude muset ještě chvíli vydržet. Naštvaně si vzpomněla na Mikkelsona a její vztek se přenesl i na tohoto psychologa s praxí v nejlepší čtvrti v Oslu, ale za to se mu hned v duchu omluvila. Nebyla to jeho chyba. Chtěl jí jenom pomoci. A říkalo se, že patří k těm lepším. Psycholog Mattias Wang. Vlastně měla štěstí, prostě si na internetu vybrala nějaké jméno a řekla si, že to zkusí. Policejního psychologa nechtěla. Ochrana důvěrných informací v Grønlandu? Tomu moc nevěřila, ne ve svém případě, ne v případě Mii Krügerové.

„Také si asi musíme promluvit o Sigrid, že?“

Mia na chvílku polevila v bdělosti, ale teď už jí zase zablikaly všechny výstražné kontrolky v mozku. Psycholog mohl být klidně hodný a šikovný, jak chtěl, ale Mia si sem nepřišla povídat o svém nitru. Chtěla se vrátit do práce, chodit na sezení k psychologovi, získat potvrzení, které potřebuje. *Působí zcela zdravým dojmem, zapojuje se do konverzace, chápe své problémy. Doporučuji návrat do pracovního procesu s okamžitou platností.*

V duchu se usmála a pozvedla imaginární prostředníček Mikkelsonovým směrem.

Já ti dám, že jsem nezpůsobilá k výkonu služby.

Fuck you, to bylo samozřejmě první, co ji napadlo, ale vzdala to po pěti osamělých týdnech v novém bytě, který si koupila ve čtvrti Bislett, obklopená kartonovými krabicemi, jež se ani neobtěžovala otevřít, uvězněná v těle, které zoufale volalo po další várce léků. Ztratila všechny, které milovala. Sigrid. Mámu. Tátu. Babičku. Na hřbitově v Åsgårdstrandu už chyběla pouze ona. Chtěla jenom opustit tenhle svět. Zbavit se všeho utrpení. Ale po čase jí došlo, že má své kolegy vlastně ráda. Poté co žila sama na ostrově, získala díky času strávenému v práci pocit, že by to přece jenom mohlo jít, že má život možná přece jenom nějaký smysl. Každopádně že tomu může zkusit dát šanci. Na chvíli. Byli to milí lidé. Dobří. Lidé, na kterých jí opravdu záleželo.

Munch. Curry. Kim. Anette. Ludvig Grønlie. Gabriel Mørk.

„Sigrid?“ zopakoval muž za stolem.

„Ano?“ řekla Mia, ale myšlenky se jí ještě jednou zatoulaly k dívce, kterou odsud viděla odcházet, k dívce, která měla sezení před ní. Jistě mezi nimi byl věkový rozdíl patnácti let, ale obě se styděly úplně stejně – ano, i já sem chodím, ani já nejsem normální.

„A to musíme?“

Teď už se z toho nevykroutí.

Sigrid Krügerová.

Sestra, kamarádka a dcera.

Narozena 11. listopadu 1979, zemřela 18. dubna 2002.

Tolik milovaná a ještě více postrádaná.

Psycholog si znovu sundal brýle a opět se opřel.

„Měli bychom si o ní brzy promluvit, nemyslíte?“

Mia si zapnula zip u bundy a ukázala na hodiny na stěně.

„To rozhodně,“ přikývla a pousmála se. „Ale budeme to muset nechat na příště.“

Mattias Wang vypadal, že je mu skoro líto, že už musí končit.

„Ano, v pořádku,“ řekl a odložil pero na zápisník na stole.

„Příští týden, ve stejný čas?“

„O. K.“

„Je hodně důležité, abyste...“ řekl ještě, ale Mia už vycházela ze dveří.

4

Když Holger Munch poprvé po deseti letech vkročil do svého bývalého domova, cítil lehké podráždění, ale zároveň i jakousi úlevu. Souhlasil s tím, že narozeniny vnučky Marion se budou slavit tady – proto to podráždění –, a zároveň se domníval, že na něj budou odevšad vykukovat staré vzpomínky, a on netušil, jak se s tím vyrovná. Ale dům, ve kterém se teď ocitl, se tomu starému vůbec nepodobal, a proto se mu ulevilo. Zrekonstruovali to tu. Odstranili některé příčky, vymalovali jinak. Překvapeně se přistihl při myšlence, že se mu jeho dřívější domov vlastně celkem líbí, a čím víc se rozhlížel kolem, tím víc ho to uklidňovalo. A navíc nikde ani vidu ani slechu po Rolfovi – tom jejím novém učiteli z Hurumu. Třeba to nakonec nebude tak úplně špatné odpoledne.

Marianne ho přivítala ve dveřích a tvářila se úplně stejně jako pokaždé, když spolu museli strávit nějaký čas – tedy v případě biřmování, narozenin a pohřbů. Korektní a vlídné *ahoj*, žádné objetí, náznak jakýchkoliv citů, ale také v jejím pohledu nezachytil žádnou zahořklost, zklamání nebo nenávisť, jako se stávalo těsně po rozvodu. Pouze odměřený, ale přece jenom vlídný úsměv: *Ahoj, Holgere, sedni si v obýváku, ještě dozdobím dort pro Marion. Šest svíček, to je něco, ta už je ale velká, že?*

Munch si pověsil kabát v chodbě a chystal se odnést dárek do obývacího pokoje, když zaslechl z patra zavolání a hned nato drobné nedočkavé kroky na schodech.

„Dědo!“

Marion k němu doběhla a dlouze ho objala.

„To je pro mě?“ Holčička pozorovala velký růžový dárek s rozzářenýma očima.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ usmál se Munch a pohladil ji po hlavě. „Jaké to je, když je člověku šest?“

„Není to zas takový rozdíl vlastně... skoro přesně jako včera, když mi bylo pět,“ usmívala se Marion přemoudřele a neodtrhla oči od dárku. „Můžu si ho rozbalit teď, dědo, teď hned? Jé, můžu?“

„Až potom, co ti zazpíváme,“ řekla Miriam, která taky sešla z prvního patra.

Dcera Muncha objala.

„To je dobře, že jsi mohl přijet, tati. Máš se dobře?“

„Mám se fajn,“ řekl Munch a pomohl jí odnést dárek do pokoje na stůl, kde už leželo pár dalších.

„Teda, to je všechno pro mě, nemohli bychom to co nejdřív rozbalit...“ prosila holčička, která měla očividně dojem, že už se načekala až až.

Munch se podíval na dceru a ta se na něj usmála. Ten pohled ho potěšil. Jejich vztah po rozvodu byl, velice mírně řečeno, ne zcela přátelský. V poslední době se ale zdálo, že nenávisť, kterou k němu dcera celá ta léta chovala, pomalu vyprchává.

Deset let. Deset let chladného vztahu mezi otcem a dcerou. Kvůli rozvodu. Protože pracoval přesprávil. A pak, kdo by to byl řekl, to byla právě práce, která je znovu přivedla k sobě, jako by na světě přece jenom existovala nějaká spravedlnost. Mohl za to případ, který se odehrál před necelými šesti měsíci, pravděpodobně šlo o jeden z jeho nejobtížnějších případů, a Miriam a Marion do něj byly přímo zapleteny. Psychicky nemocná žena tehdy pětiletou Miriam unesla, a ačkoli by člověk spíše předpokládal, že se kvůli tomu otec s dcerou ještě více odcizí, dopadlo to přesně naopak. Miriam mu to vůbec neměla za zlé, a když se jednotce podařilo případ vyřešit, byla nesmírně šťastná. Jakýsi nově nabytý respekt. Měl dojem, že právě to v jejích očích vidí, dívala se na něj teď jinak, chápala, jak důležitou práci dělá. Obě dvě, Miriam i Marion, chodily na terapii k šikovnému policejnímu psychologovi, aby ten hrozný zážitek zpracovaly, ale naštěstí se zdálo, že Marion to nijak hlouběji nezasáhlo. Možná byla moc malá, aby chápala, jak strašně to bývalo mohlo dopadnout. Sice ji to několik nocí trápilo, s plá-

čem se budila z divných snů, ale naštěstí to brzy přešlo. Pro matku to bylo samozřejmě náročnější. Miriam pokračovala s terapií i bez Marion. Možná tam ještě chodí, to Holger nevěděl, tak blízcí si zase nebyli, aby mu říkala úplně všechno. Ale každopádně se to obrátilo k lepšímu. Pěkně jedno po druhém.

„Kde je Johannes?“ zeptal se jí Munch, když se usadili na pohovku.

„No, však víš, má pohotovost a volali z nemocnice. Musel tam jet. Když to stihne, vrátí se sem. Práce, vždyť to znáš. Když to na člověku stojí, tak to má těžké,“ řekla dcera a mrkla na něj.

Munch jí opětoval přátelský pohled, jako by jí chtěl poděkovat.

„Tak dort je hotový,“ oznámila jim s úsměvem Marianne, která vešla do pokoje.

Munch jí po očku sledoval, nechtěl na ni civět, ale nedokázal od ní odtrhnout zrak a najednou dostal chuť odlákat ji do kuchyně a pevně ji sevřít v náručí. Jako za starých časů. Ale naštěstí se ovládl a velmi mu v tom pomohla Marion, která byla už skoro k neudržení.

„Tak nemohla bych je už rozbalit? Dárky jsou o mooooooc důležitější než nějaká pitomá písnička.“

„No tak, nejdřív ti musíme zazpívat a ty sfoukneš svíčky,“ pohladila Marianne vnučku po hlavě. „Pak počkáme, až tady budou všichni, aby se na ty tvoje krásné dárky mohli podívat.“

Marianne, Miriam, Marion a on. Lepší společnost pro příjemně strávené odpoledne by si Holger Munch snad ani nemohl přát. Ale jako by slova bývalé manželky o tom, že musí počkat, až tady budou všichni, fungovala jako jakási replika v pomyslné divadelní hře, jako narážka, aby se něco stalo, otevřely se dveře a vešel Rolf. Usmíval se a nesl obrovskou kytici.

„Ahoj, Rolfe,“ zasmála se Marion, běžela ke dveřím a objala ho.

Muncha bodlo u srdce, když viděl, jak její drobné paže sevřely muže, kterého tak nesnášel, ale hned to přešlo. Měl dívku rád víc než cokoliv jiného na světě a chápal, že v jejím životě to vypadalo vždycky takhle – dědeček sám, babička a Rolf spolu.

„Podívej, kolik jsem dostala dárků!“

Táhla učitele do pokoje, aby se podíval na zaplněný stůl.

„To je nádhera,“ pohladil ji.

„To je taky pro mě?“ usmála se Marion a ukázala na velkou kytici, kterou držel v ruce.

„Ne, ty jsou pro babičku,“ mrkl na Marianne, která se na něj usmívala ode dveří.

Munch zachytil pohled, jakým se na Rolfu podívala, a všechno rázem skončilo. Zmizel dobrý pocit, bylo po idyle. Po té rádo-by idyle. Vstal, aby se s Rolfem pozdravil, podali si ruku. Munch zůstal stát a sledoval, jak muž, kterého vlastně nesnáší, předává bývalé manželce kytici a líbá ji na tvář.

Naštěstí ho znovu zachránila Marion. Napětím měla tváře úplně rudé a nechtěla už čekat ani minutu.

„Teď už to ale musíme zazpívat,“ prohlásila nahlas a nevě-domky tak Munchovi připomněla, proč vlastně přišel.

Rychle odzpívali písničku, Marion je stejně vůbec neposlou-chala. Sfoukla svíčky na dortu a vrhla se na dárky.

Za necelou půlhodinku s nimi skončila, a jak před všemi těmi dárky seděla, vypadala, jako by ji to zmohlo. Dárky s panenkou Barbie se jí líbily a vrhla se mu za to kolem krku. Čekal, že ho Miriam zpraží pohledem, že ji zase rozmazluje a nevybral dobře, ale nestalo se tak. Dcera se na něj jenom usmála, skoro jako by mu děkovala, a to ho ujistilo, že je všechno v pořádku.

Když vnučka rozbalila dárky, nastal takový nepříjemný oka-mžik. Marianne s učitelem na druhé straně stolu. Pocit, že by měli o něčem konverzovat, ale nikdo z nich na to neměl nijak zvlášť náladu, ovšem i teď z toho Munch vyvázl – tentokrát díky telefonátu. Znovu volal Mikkelson, ale teď se to neskutečně hodi-lo. Munch se omluvil a vyšel ven na schody, zapálil si cigaretu, na kterou se už tak dlouho těšil, a přijal hovor.

„Ano?“

„To jsi přestal brát telefony, nebo co?“ zavrčel našťavaně hlas na druhé straně.

„Rodinné záležitosti,“ odpověděl mu Munch.

„No, to je milé,“ sarkasticky ho odbyl Mikkelson. „To mě váž-ně mrzí, že ruším tu idylu, ale potřebujeme tě.“

„Co se děje?“ zeptal se zvědavě Munch.

„Mladá holka,“ pokračoval Mikkelson, teď už trochu klidněji.

„Kde?“

„Dole v Hurumu. Před pár hodinami ji našel nějaký turista.“

„A víme to jistě?“

„Co jestli víme?“

„Že je to vražda?“

Munch si dlouze potáhl z cigarety. Slyšel, jak malou Marion uvnitř někdo honí, pravděpodobně ten blb, který zaujal jeho místo. Podrážděně zavrtěl hlavou. Slavit narozeniny ve starém domě. Co si vlastně myslel?

„Bohužel ano,“ pokračoval Mikkelson. „Potřebujeme tě tam teď hned.“

„O. K. Vyrážím,“ potvrdil Munch a zavěsil.

Odhodil cigaretu a chystal se vrátit zpátky, když se otevřely dveře a vešla Miriam.

„Všechno v pořádku, tati?“ zeptala se dcera ustaraně.

„Cože? Jasně... prostě... práce.“

„O. K.,“ řekla. „Jenom jsem chtěla...“

„Copak, Miriam?“ vyhrkl netrpělivě, ale ovládl se a opatrně ji pohladil po rameni.

„Chtěla jsem tě připravit na tu velkou novinu,“ řekla, ale nepodívala se na něj.

„Jakou novinu?“

„Budou se brát,“ vyhrkla, ale pořád nezvedla zrak.

„Kdo?“

„Máma a Rolf. Snažila jsem se jí vysvětlit, že tohle není nejlepší chvíle, kdy to oznamovat, ale prostě...“

Teď se na něj podívala, bylo jasné, že si o něj dělá starosti.

„Tak půjdeš dovnitř?“

„Objevil se nějaký případ,“ řekl jenom. Netušil, co by měl ještě dodat.

Budou se brát? A to to odpoledne začalo tak pěkně, no, co si ale myslel, že? Byl naštvaný sám na sebe. Co vlastně čekal? Hlu-pák. Ale teď už může myslet na něco jiného. Na něco mnohem důležitějšího.

„Takže utíkáš?“ zeptala se Miriam.

„Ano,“ přikývl Munch.

„Počkej, skočím ti pro kabát,“ nabídla mu a vrátila se i s kabátem.

„Vyříd' jim, že gratuluju,“ řekl suše a šel k autu.

Miriam za ním zavolala: „Pak mi zavolej, jo? Chtěla jsem s tebou něco probrat, je to důležité. Tak až se ti to bude hodit, jo?“

„Jasně, zavolám,“ ujistil ji ještě a popoběhl po cestičce, rychle nasedl do černého audi a nastartoval.

5

Ještě nebylo ani pět hodin, ale když Munch dorazil k policejním zábránám, už se skoro setmělo. Nacházeli se v okrese Hurum. Ukázal za okénkem služební průkaz a mladý čekatel ho okamžitě poslal dál, skoro jako by se zastyděl, že ho vůbec zastavil.

Munch zaparkoval několik set metrů za zábranami a vystoupil do chladného podzimního vzduchu. Zapálil si a zapnul si kabát.

„Munch?“

„Ano?“

„Olsen, velitel zásahu.“

Vysoký policista ve středních letech, kterého Munch neznal, mu podal ruku. Rukavici si nesundal.

„Jaká je situace?“

„Oběť nalezena asi šest set metrů od cesty směr severovýchod,“ řekl ten robustní muž a ukázal nahoru směrem k tmavému lesu.

„Koho tam teď máme?“

„Techniky. Soudního lékaře. Jednoho od vás... Kolstada?“

„Kolsøho.“

Munch otevřel kufr a vyndal odtud holínky, chystal si je about, když mu zazvonil telefon.

„Munch?“

„Tady Kim. Už jsi přijel?“

„Jo, jsem dole na cestě. Ty jsi kde?“

„Nahore u stanu. Vik už tady skončil a začíná být nervózní, ale řekl jsem jim, že s ní nesmí hýbat, dokud nepřijdeš. Jdu tě vyzvednout.“

„Dobře, fajn. Jak to vypadá?“

„Asi se teď chvilku nevyspíme. Tohle byl nějaký šílenec.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Munch a cítil, jak se mu po těle rozlézá velmi nepříjemný pocit.

Šílenec?

Holger Munch vyšetřoval vraždy téměř třicet let a viděl už skoro všechno, věci, které by běžného člověka připravily o spánek na pěkně dlouho, ale jen málokdy ho něco vyvedlo z rovnováhy. Většinou se mu dařilo udržet si od věcí, které viděl, profesionální odstup. Kdyby označení *šílenec* použil kdokoliv jiný, asi by to úplně přešel, kdyby to třeba řekla Mia, která byla velmi zranitelná a všechno se jí dotýkalo zcela vnitřně, nebo Curry, který byl jednou dole a jednou nahoře, ale Kim Kolsø? Tohle se tedy Munchovi vůbec nelíbilo.

„Mám ti to říct hned, nebo to chceš vidět sám?“ pokračoval Kim.

„Tak ve zkratce,“ požádal ho Munch, ale musel si zacpat ucho, protože těsně kolem něj projížděl zásahový vůz a zničehonic spustil sirénu.

„Tak jsi tam?“ ozval se Kim.

„Jo, jo, zopakuj to poslední, co jsi říkal.“

„Mladá holka, pravděpodobně šestnáct nebo sedmnáct let,“ pokračoval Kim. „Nahá. Vypadá to jako, jak to říct... jako nějaký rituál. Všude kolem ní peří. A svíčky...“

Munch si znovu zacpal ucho, kolem projížděla další auta, modré majáčky blikaly.

„... tvoří nějaký symbol...“

Kimův hlas se na okamžik ztratil. Munch se našťavaně podíval na velitele zásahu Olsena. Ten telefonoval a mával na toho, kdo mu cosi signalizoval od vjezdu, něco se tam stalo.

„Neslyším tě,“ řekl Munch.

„Jakási hvězda,“ pokračoval Kolsø.

„Co?“

„Nahá dospívající holka. Tělo je jaksi divně zkroucené. Oči má otevřené. Je tu plno peří...“

Kim se mu zase ztratil.

„Neslyším tě,“ zakřičel Munch a znovu si zacpal ucho.

„... kytka.“

„Cože?“

„Někdo jí dal do pusy kytku.“

„Co?“

„Ztrácíš se mi,“ zachrčel Kim. „Jdu dolů.“

„O. K. Čekám u...“ zavolal Munch do sluchátka, ale Kim už zavěsil.

Munch zavrtěl hlavou, znovu si dlouze potáhl. Přišel k němu Olsen.

„Pár zvědavých novinářů se dostalo až moc blízko, ale myslím, že teď už se nám podařilo celou oblast uzavřít.“

„Fajn,“ přikývl Munch. „Už jste začali s rutinními výslechy? V domech tam nahoře?“

„Ano,“ přitakal Olsen.

„Někdo něco viděl?“

„Zatím mi nic nehlásili.“

„Dobře. Pohlíďte, ať se poptají i v tom kempu, co je tady nahoře u cesty. Je to tam sice na zimu zavřené, ale karavany tam pořád stojí. Kdo ví, třeba budeme mít štěstí.“

Vedoucí zásahu přikývl a vytratil se.

Munch si nazul vysoké boty a z kapsy kabátu vytáhl čepici. Dokouřil a hned vytáhl další cigaretu. Prsty měl tak prokřehlé a zčervenělé, že se mu skoro ani nepodařilo si zapálit. Sakra, co pak ještě před chvilkou neměli léto? Je sotva pět a tma je jako v pytli.

Kim k němu scházel z lesa, za velkou baterkou se rýsovala jen zneklidnělá tvář.

„Tak jsi na to připravený?“

Jsi na to připravený?

Kolsø doopravdy nebyl ve své kůži. Co viděl, ho evidentně rozhodilo a to Muncha zneklidnilo ještě víc.

„Pojď těsně za mnou. Je tu děsná tma.“

Munch přikývl a vydal se za svým jinak zcela klidným kolegou po stezce do lesa.

6

Miriam Munchová stála před domem v Mlynářské ulici a zvažovala, jestli zazvonit nebo ne.

Juliin byt. Byla to jedna z jejích dávných kamarádek a několikrát Miriam psala, že prý musí rozhodně dorazit. Před pár lety k sobě měly hodně blízko, v době, kdy se motaly kolem levičácké komunity v Blitzu a obě dobrovolničily pro Amnesty International, radikální mladé holky, co mají život před sebou a věří, že to k něčemu je, když budou protestovat proti přesile. Teď jí to připadalo tak dávno. Jiná doba. Jiný život. Miriam si povzddechla, přiblížila prst ke zvonku, ale zase nechala ruku klesnout a ještě chvilku uvažovala. Marion zůstala u babičky a Rolfa. Přespí tam. Bude tam celý víkend, trvala na tom, že tam po narozeninách zůstane. Johannes byl jako vždy v práci a doma na ni čekal prázdný byt, což jí vůbec nelákalo, ale stejně se nějak nemohla přimět, aby zazvonila. Ne že by od doby, co se Marion narodila, nechodila na večírky, to ne, vedla normální společenský život, teď jí bránilo něco jiného. Zadívala se na svoje boty a najednou ji napadlo, že vypadá moc nóbl. Šaty, hezké boty. Ani si nevzpomínala, kdy se takhle vyparádila naposled. Doma strávila skoro hodinu před zrcadlem, zkoušela různé kombinace, nalíčila se, rozmyslela si to, vysvlékla se, odlíčila, sedla si na pohovku a pustila televizi a snažila se najít program, u kterého by se alespoň trochu uklidnila. Ale to se nepodařilo. Takže televizi zase vypnula, znovu se nalíčila, ještě jednou vyzkoušela různé kombinace oblečení a teď je tady. Nervózní jako nějaká puberťačka a svírá se jí žaludek. Ani si nevzpomínala, kdy tohle zažila naposled.

Co to děláš?

Sama nad sebou zavrtěla hlavou. *Vždyť jsi přece šťastná.* Tuhle frázi si v poslední době často v duchu opakovala. *Jsi šťastná, Miriam.* Máš Johannese. Máš Marion. Žiješ život, jaký chceš. Ale stejně si nemohla pomoci a napadaly ji věci, které by ji napadat neměly. Snažila se, ale nešly zaplašit. Večer, těsně před usnutím. Ráno hned po probuzení. Před zrcadlem v koupelně při čištění zubů. Ve chvíli, kdy vedla Marion do školy a zamávala na ni u velké kované brány. Stejně myšlenky pořád dokola a ten obraz v hlavě. Nějaká tvář. *Konkrétní tvář.* Pořád ta stejná tvář.

Ne, to nejde.

Rozhodla se.

Nepůjde tam.

Zhluboka se nadechla a rychle začala sestupovat po schodech, jenže najednou se dveře prudce otevřely a v nich se objevila Julie.

„Miriam? Kam jdeš?“

Kamarádka, už zřejmě trochu podnapilá, na ni kývala plnou sklenicí červeného vína v jedné ruce a nahlas se zasmála.

„Viděla jsem tě z okna, ale myslela jsem si, jestli ses třeba cestou neztratila. Pojď dál, je tu plno lidí.“

Pozvedla skleničku jakoby k přípitku a zamávala na Miriam, ať jde zpátky nahoru.

„Spletla jsem si patro,“ zalhala Miriam, pomalu se vrátila a obaly se.

„Jasně,“ zachichotala se Julie a políbila ji na tvář. „Tak pojď dál.“

Nakrátko ostříhaná kamarádka, se kterou před pár lety sdílela úplně všechno, ji zatáhla do bytu a nohou za ní zabouchla dveře.

„Ne, nezouvej se, pojď, musím tě všem představit.“

Miriam se nechala neochotně odvést do obývacího pokoje plného lidí. Lidé seděli na parapetech, na pohovkách, na opěradlech pohovky i na podlaze, malý byt byl úplně přeplněný a nad lahvemi a sklenicemi všech různých tvarů a velikostí se vznášel hustý dým z cigaret i nepovolených drog. Mladík se zeleným čírem právě obléhal stereo a pustil tam Ramones tak hlasitě, že se skoro otřásaly stěny. Tak nahlas, že Julie musela hlasitě zakřičet, aby na sebe upoutala pozornost. Miriam by se bez takové pozornosti klidně obešla, ale teď už se nedalo nic dělat.

„Hej, Kyrre, hej,“ hvízdl Julie. „Tohle je punk pro děcka, vypni to.“

Miriam mlčela, a jak tam mezi dveřmi stála a kamarádka ji držela za ruku, připadala si najednou strašně vyfintěná a hrozně na ráně.

„Hej, lidi,“ zavolala ještě jednou, když kluk neochotně ztlumil hudbu. „Tohle je moje dávná kamarádka Miriam. Teď se přesunula mezi zazobance, takže se před ní chovejte jako lidi a ne jako dobytek, jo?“

Hlasitě se zasmála vlastnímu vtipu a znovu pozvedla sklenku k přípitku.

„A ještě, hej, hej, ještě jsem neskončila. Miriam ma tátu policajta. Slyšíte správně, je to sám superdetektiv Holger Munch, takže žádný konopí, jinak nám sem může kdykoliv vpadnout protidrogová jednotka. Jo, Geire, přesně tebe myslím,“ máchl sklenkou směrem ke klukovi s dredy, který seděl na parapetu s velkým jointem.

„Tak, už to zas můžeš pustit,“ usmála se na kluka s čírem. „Ale please, jestli chceš pouštět punk, tak tam hoď něco pořádného, Black Flag nebo Dead Kennedys nebo tak něco, ne, Miriam?“

Miriam pokrčila rameny a ze všeho nejvíc měla chuť schovat se pod koberec, ale naštěstí se zdálo, že nikoho moc nezajímá, co Julie říkala. Za dvě vteřiny už hudba zase hrála a lidé se vrátili ke svým sklenicím, jako by se nic nestalo. Julie táhla Miriam přes pokoj do kuchyně, kde jí z kanystru na lince do sklenky vrchovatě nalila červeného vína.

„To je fajn, že jsi mohla dorazit,“ usmívala se kamarádka a ještě jednou ji dlouze objala. „Já už jsem trochu opilá, sorry.“

„To je v pohodě,“ usmála se Miriam a opatrně se rozhlédla po kuchyni.

Nezahlédla tu tvář ani v pokoji ani v kuchyni. Tak se možná strachovala zbytečně. Prostě večírek. Úplně normální večírek. Nic jiného. Trochu to přehnal s oblečením, O. K. Nic se nestalo. Večírek, na kterém paří lidi jejího věku a řvou jako na lesy. Zcela v pořádku. V pohodě. Večeri v doktorských rodinách si užila dost – řečí o autech, letních bytech a značkách porcelánu a stří-

brného nádobí. Tak se oblékla špatně, ale jinak to bylo jako za starých časů. Prostě večírek. Nic jiného. Nic se nestalo.

„Je to pravda?“

Miriam se otočila směrem, kde ještě před okamžikem stála Julie, ale kamarádka už zmizela zpět do pokoje a skláněla se nad klukem s čírem u stera.

„Je to pravda?“ zopakoval kluk před ní a opatrně se pousmál.

„A co?“ opáčila Miriam a ještě jednou očima přelétla celou místnost.

„Jestli je tvůj táta Holger Munch. Ten policista. Vyšetřuje vraždy, ne?“

Miriam ta otázka trochu podráždila. Ptali se jí na to tolikrát, musela se s tím vyrovnávat už od dětství: *její táta je policajt, hlavně to neříkejte Miriam*, ale když se klukovi, který se jí ptal, podívala do očí, pochopila, že to myslel dobře a nic tím nesledoval. Už jí taky nebylo osm a nestála před ním sama na školním dvoře. Kluk měl bílou košili a kulaté brýle, tvářil se přátelsky a byl prostě zvědavý, neměl žádné postranní úmysly.

„Ano, to je můj táta,“ odpověděla Miriam a došlo jí, že poprvé po dlouhé době s ní ta věta vůbec nic nedělá.

„To je teda dobrý,“ usrkl ze sklenice a zdálo se, že se snaží vymyslet, co by řekl dalšího, ale na nic nepřišel.

„Jo, no, to je dobrý,“ řekla Miriam a přes okraj sklenice dál sledovala místnost.

„A ty děláš co?“ zeptal se.

„Jak to myslíš?“ vypálila Miriam odmítavě, téměř reflexivně, ale okamžitě toho zalitovala.

Ten kluk byl jenom plachý a trochu neohrabaný, jenom se snažil konverzaci nějak udržet, možná si ji i trochu oťukával a evidentně v tom neuměl vůbec chodit. Jak tam tak stál se sklenkou, v naději, že dneska se na něj třeba usměje štěstí, bylo ho Miriam skoro líto. Stejně jako ona, i on se neoblékl úplně nevhodněji – bílá košile, kalhoty s pukem a boty, které asi měly vypadat jako drahé italské polobotky, ale šlo jenom o jakousi levnou variantu. Sama nad sebou musela zavrtět hlavou a za svoji poslední myšlenku se zastyděla. Před pár lety by patřila k těm na parapetu

s jointem v puse nebo by stála na stole a házela hlavou a zvedala lahev. A teď ví, co to jsou boty značky Scarosso.

„Já jsem doma s dítětem,“ řekla mu přátelsky. „Chvilí jsem dělala žurnalistiku, říkala jsem si, že zase začnu, ale teď jsem máma na plný úvazek.“

„Aha,“ ozval se kluk v kulatých brýlích a podíval se na ni tak trochu zklamaně. Ten pohled už viděla mockrát.

Miriam Munchová byla krásná dívka a nikdy netrpěla nezájmem ze strany mužů. *Mám dceru, bude jí skoro šest* ale většinu z nich přimělo, aby vyklidili pole.

„A ty děláš co?“ zeptala se ho mile, ale zdálo se, že kluk už ztratil zájem, a začal očima bloudit jinde.

„Navrhuje parádní plakáty, že jo, Jacobe?“

Takže tu přece jenom byl.

Jeho tvář.

„Jacob, tohle je Miriam, Miriam, tohle je můj kamarád Jacob, ale vidím, že jste se už seznámili.“

Zamrkání a úsměv.

„Aha, tak ty jsi ta, co...“ ozval se kluk v kulatých brýlích, zdálo se, že je mu trapně a že se najednou snaží co nejrychleji zmizet. „Asi si půjdu pro... musím si pro pití,“ zamumlal, ukázal na sklenku a vypařil se.

„Ta? No? Ta, co...?“ usmála se Miriam.

„No, však víš...“ zasmál se ten druhý. „Jinak, hezké šaty, je fajn tu potkat někoho, kdo má vkus.“

„Díky,“ mírně mu pokývla.

„Tak?“

„Co tak?“ zeptala se Miriam.

„Není tu trochu moc lidí?“

„Až moc,“ uchechtla se Miriam.

„Dole v Internacionálu prý dělají dobrou margaritu.“ Úsměv.

„Nenapadlo by mě, že to někdy řeknu,“ zasmála se Miriam, „ale myslím, že by mi teď tequila sedla.“

„Taky bych to tak viděl.“ Mrknutí. Odložil sklenku na kuchyňskou linku a pomalým krokem prošel hlučícím davem. Následovala ho.

7

Policista Jon Larsen, mezi kamarády známý spíše jako Curry, se pokoušel odemknout byt, ale nedařilo se mu nacpat klíč do klíčové dírky.

Už mockrát přítelkyni slíbil, že přestane. Dlouho šetřili. Víc než rok odkládali každý měsíc dva tisíce korun. Chtěla na Fidži. Tři týdny v ráji. Exotické drinky s paraplíčky. Plavat v azurové vodě s barevnými rybkami. Udělat si volno z práce, kterou vlastně neměla ráda. A on to teď zase zničil.

Curry tiše zanedával. Nakonec se mu podařilo klíček do téměř neviditelné dírky zastrčit a vkradl se do bytu, jak nejtěšěji se mu podařilo. Zkusil si odložit bundu na věšák, ale netrefil se na háček, a tak jen nejistě povlával po předsíni a přemítal, jestli má jít do ložnice, nebo jestli se má na sedačku odporoučet rovnou. Tam musel přespávat, když dorazil domů ve stavu jako dneska – nadraný jak peří, neschopný se ani vysvléct. Poté co prohrál veškeré jejich našetřené peníze. Další pokerový večer, opět bez výhry, vlastně opět, opět hodně prohrál. Celý večer se mu dařilo, ale pak vsadil všechno, protože měl postupku z vysokých karet. Jenže chlapík na druhé straně stolu se zazubil a položil na stůl barvu a všechny Curryho žetony rázem změnil majitele. To se pak přece musel opít, copak to nechápe? Po osmi hodinách hry. Potom co celý večer hrál, ano, skoro jako bůh. Vyklouzl, když bylo potřeba. Přihazoval, kdy měl. Blafoval, když bylo třeba. Hrál dobře, vážně dobře. U stolu pokyvovali. *Dneska hraje Curry jako chlap*, ale pak se to najednou úplně zvtřlo. Chvilka domýšlivosti, když se v banku objevilo skoro čtyřicet tisíc – tohle přece sakra nemůže prohrát, když se mu dnes tak daří. A už to bylo.

Do prdele.

Opřel se zády o zeď a nakonec se mu podařilo vyzout si boty. Dovrávorál do pokoje a nabral kurz směrem k pohovce.

Měl toho v poslední době moc, copak to nepochopila? Bylo toho moc a přesně tohle potřeboval – na všechno zapomenout. To její Fidži. Koktejly zněly dobře, to ano, ale copak musí ležet přes půl světa kvůli pití? Pít můžou přece i doma. Koupání a povalování na pláži ho nijak zvlášť nebralo, po prvním dni na sluníčku zrudl jako rak a musel se pak držet ve stínu. Trochu ho to podráždilo. Motal se po pokoji, až svalil své mohutné tělo na bílou pohovku z IKEA. Položil hlavu na polštář a snažil se přes sebe přetáhnout přehoz, ale podařilo se mu ho dostat jenom ke kolenům a už ho budil nějaký telefon. A to si ani nevšiml, že usnul.

„Haló?“

Venku byl den. Do tváře mu svítilo slabé říjnové slunce. Realitě se už nedalo vyhnout.

Zase se zpráskal jako dobytek a promrhal všechny peníze, co si naspořili. Postupka a zatracená barva.

„Jsi vzhůru?“ ozval se Munch.

„Vzhůru?“ zamumlal Curry, ani nezvedl hlavu z polštáře.

Zdálo se, že Munch má mimořádně špatnou náladu a je ve stresu.

„Za hodinu velká porada, můžeš přijít? Budou tam všichni.“

„V neděli?“ zívł Curry.

„Můžeš?“ pokračoval Munch.

„Já jsem...“ snažil se Curry. Ve spánku slintal, cítil teď, jak má vlhkou tvář. Nedařilo se mu dostat slova z mozku do úst.

„Za hodinu v kanceláři?“

„Samozřejmě,“ mumlal Curry a zpola se na pohovce posadil, na to ovšem tělo rychle zareagovalo a vyslalo mu jasný signál, že si má zase okamžitě lehnout.

„Musím jenom... se Sunnivou... zrušit výlet... chceme za město, trochu se projít, ale to...“

Curry se opatrně rozhlédl po místnosti a ještě nerozlepenýma očima pátral po snoubence. Nezdálo se, že by byla doma.